

Het complot

(Der 75. Geburtstag)

Blijspel in drie bedrijven

door

WALTER G. PFAUS

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET COMLOT – DER 75. GEBURTSTAG** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WALTER G. PFAUS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Roel van der Graaf - heer des huizes

Julia - 'n behoorlijk eigenwijze echtgenote

Meg - hun beider dochter

Opa - vader van Roel

Oma - moeder van Roel

Sien Pepels - buurvrouw en vriendin van Julia

Burgemeester

Pastoor

DECOR:

Het stuk speelt in de eetkamer van een gewone doorsnee familie. In de korte kant links 'n deur naar de woonkamer, in de korte kant rechts 'n deur naar de keuken, in de brede achterwand 'n deur naar de gang, c.a. naar buiten. Centraal op de bühne staat 'n grote tafel, waar omheen op z'n minst acht stoelen. Tegen de achterwand 'n kast, waarin alles voorhanden om 'n tafel te dekken, alsmede flessen tafelwater, whisky, jonge klare en bijbehorende glazen. De verdere inrichting naar eigen goeddunken, rekening houdend met de mogelijkheden ter plekke. Hierbij zij nog opgemerkt, dat de deur in de achterwand ook vervangen kan worden door 'n open doorgang.

EERSTE BEDRIJF

Roel zit aan tafel, leest de krant, Julia legt 'n groot wit laken op, duwt resoluut Roel's ellebogen van tafel, zodat z'n hoofd haast op de tafel valt.

Roel: (*geërgerd*) Hé, wat moet dat? Ik lees de krant, zie je dat dan niet?

Julia: (*gaat onverstoorbaar voort*) Daarvoor is nu geen tijd! Ga liever de vier broodmandjes halen.

Roel: Waarvoor zouden we vier broodmandjes nodig hebben? En de eerste twee krijgen sowieso maar 'n kop koffie, of hooguit 'n borrel.

Julia: Weet ik. Maar als daarna de hele familiemeute komt, kan ik die, voordat we echt gaan tafelen, niet zomaar afschepen met 'n kop koffie. Ik zal er dan toch ook wat croissants of iets dergelijks bij moeten hebben.

Roel: Dat is waar. Maar daar heb je dan toch zeker geen vier broodmandjes voor nodig.

Julia: Nee, allicht niet. Maar ik weet niet meer welk mandje we van tante Linda cadeau hebben gehad.

Roel: Nou en? Dat kan ons toch zeker worst wezen.

Julia: Dat kan 't ons niet! Je weet toch hoe gevoelig ze is, waar 't haar cadeaus betreft.

Roel: (*verdiept zich weer in de krant*) Ik kan me er in elk geval niet druk om maken.

Julia: (*rechts af*) Waar maak jij je wél druk om. (*meteen weer terug met vier in elkaar gestoken mandjes*) Als ik hier niet aan alles zou denken... (*zet mandjes op tafel, haalt 'n stapel bordjes uit de kast, zet ze op tafel*) ...zes, acht, tien... Denk je dat ze allemaal zullen komen?

Roel: Wat?

Julia: (*geïrriteerd*) Meneer van der Graaf, ik vraag of ze allemaal zullen komen?

Roel: Best mogelijk.

Julia: Best mogelijk, best mogelijk! Heb je ze 't ook allemaal laten weten?

Roel: (*verstrooid*) Wat?

Julia: Of je ze allemaal hebt uitgenodigd?

Roel: Jahaa!

Julia: Heb je ook aan tante Linda gedacht?

Roel: (*geïrriteerd*) Ja, Julia, ja!

Julia: Heb je d'r gebeld?

Roel: Nee.

Julia: (*verwonderd*) Heb je d'r dan geschreven?

Roel: Nee.

Julia: Maar wat voor de duivel heb je dan wél gedaan?

Roel: Aan haar gedacht.

Julia: Wat? (*huilerig*) O heer in de hemel, kan ik aan jou dan niets overlaten? Je zou ook tante Linda voor vandaag uitnodigen, had ik gezegd. Vooral tante Linda.

Roel: (*slaat geërgerd de krant dicht*) Mens, maak er toch niet meteen 'n drama van! Tante Linda komt ook zo wel.

Julia: (*nog huilerig*) Weet je dat ook wel zeker?

Roel: Natuurlijk weet ik dat zeker. Ze heeft oma's verjaardag nog nooit vergeten! En waarom dan uitgerekend wel haar vijfenzeventigste!?

Julia: Stel je voor, dat ze pas morgen komt, of overmorgen! (*opgewonden*) Ik mag er niet aan denken, wat 't voor 'n theater wordt, als ze erachter zou komen, dat de anderen wel allemaal geweest waren en zij niet.

Meg: (*inmiddels op van links*) O lieve hemel, en wat is dan nu alweer gaande?

Julia: (*begint de bordjes te verdelen*) Je vader is onmogelijk!

Meg: (*flegmatisch*) Pa, je bent onmogelijk.

Roel: Waarom ben ik onmogelijk? Ik heb alleen maar gezegd, dat ik aan tante Linda gedacht heb.

Meg: (*verwijtend tot Julia*) Wel ma, daar kan ik inderdaad ook niets onmogelijks aan ontdekken. Ik vind 't zelfs aardig van 'm, dat hij aan d'r gedacht heeft. Dat heb ik al 'n heel jaar niet meer gedaan.

Julia: (*geërgerd*) Hij had niet alleen aan haar moeten denken, maar haar ook moeten uitnodigen voor vandaag!

Meg: Waarom? Ze komt ook zo wel.

Roel: Mijn woorden! (*opstaand, met nadruk*) Mijn woorden!

Julia: En stel, dat ze uitgerekend vandaag niet komt? Wat dan?

Meg: (*aan tafel plaatsnemend, droog*) Dan gaan we samen naar haar begrafenis, dat is makkelijk zat.

Julia: Meg! Alsjeblieft zeg! Wat is dat nu voor praat? Hoe haal je 't in je hoofd?

Roel: Ze wil daarmee alleen maar zeggen, dat, als tante Linda niet mocht komen, ze beslist gestorven moet zijn.

Meg: Mijn woorden! (*opstaand, met nadruk*) Mijn woorden!

Julia: Alsjeblieft Meg! Begin jij me niet ook nog op m'n zenuwen te werken!

Meg: Is 't dan zo belangrijk, of tante Linda komt of niet?

Julia: Natuurlijk! Op 'n feest als dit, moet de hele familie present zijn!

Meg: Uiteraard. Maar is 't dan zo ondenkbaar, dat deze of gene met de beste wil van de wereld niet komen kan? Stel voor, dat tante Linda 'n kind zou moeten krijgen!

Julia: (*ontdaan*) Meg! Ik moet je toch verzoeken zeg!

Meg: Gossie ma, stel je niet aan, ik ben er al tweeëntwintig en weet heus wel waar de kinderen vandaan komen hoor.

Roel: (*lachend*) Tante Linda 'n kind! Hahahaaa! Waar zou ze dat vandaan moeten halen? Het verhaaltje van de onbevleete ontvangenis, dat in 't jaar vierhonderdtweeënveertig na Christus werd uitgevonden, is allang achterhaald.

Julia: (*scherp*) Roel, alsjeblieft! Toch niet waar 't kind bij is!

Meg: (*zuchtend*) Maham, ik heb m'n voorlichting allang gehad!

Roel: Wat? En wie mag jou dan wel voorgelicht hebben?

Meg: (*lachend*) Jij in elk geval niet, pa. Ik denk nu nog steeds vol verwondering aan jouw sprookje over de bloemetjes en de bij. Hoe heb je 't in godsnaam bij elkaar gefantaseerd gekregen?

Roel: Als je maar weet, dat ik best wel 'n goede voorlichter ben, hoor!

Meg: Des te beter. En vertel me dan maar eens, waarom tante Linda geen kind zou kunnen krijgen. Gebruikt ze soms 'n voorbehoedmiddel?

Roel: (*grijnzend*) Het meest doeltreffende dat er bestaat, namelijk: "Nee, afblijven!"

Meg: A propos voorbehoedmiddel... (*provocerend*) ik denk dat 't voor mij ook zo stilaan tijd wordt om eens 'n doosje pillen te gaan kopen.

Julia: (*ontzet*) Wat wil je kopen?

Meg: 'n Doosje pillen.

Julia: (*ontzet*) 'n Doosje?

Meg: Natuurlijk 'n doosje! Ik kan ze toch moeilijk stuk voor stuk naar huis rollen!

Julia: (*wanhopig*) Roel alsjeblieft, nu zeg jij toch ook eens iets!

Roel: (*met ironie tot Meg*) Ik kan daar alleen maar bij aantekenen, dat die pillen niet zo groot zijn, dat je ze naar huis kunt rollen.

Julia: (*kwaad*) Is dat alles wat je aan dit thema bij te dragen hebt?

Roel: Julia, ze is volwassen! Tweeëntwintig zei ze net, weet je nog?

Julia: (*jammerend*) O heer in de hemel! Wat heb ik toch misdaan, dat ik zo met mijn familie gestraft wordt? Ik mag er niet aan denken, wat er zou gebeuren als meneer pastoor zoiets ter ore kwam!

Meg: Zover ik weet, pleegt hij over dat soort dingen 'n verstandige mening te hebben. Het kan geen kwaad, als er ook andersdenkenden in de parochie zijn. (*strijdlustig*) Het gaat immers niet aan om naar Afrika te vliegen, daar 'n campagne tegen voorbehoedsmiddelen te starten en vervolgens op je dooie akkertje te blijven toezien, hoe de kinderen er massaal sterven!

Julia: (*energiek*) En nu is 't gedaan! Ik wil over dit soort dingen geen woord meer horen! Daar ben je nog veel te jong voor!

Meg: *(opstandig)* Maar om te werken ben ik niet te jong!

Julia: O ja zeg, over werken gesproken: je weet, dat we 'n hoop volk over de vloer gaan krijgen. Dus ga maar naar de keuken en kijk wat je doen kunt.

Meg: Wat valt er nu veel te doen, als de hele hap toch door 'n cateringbedrijf gebracht wordt?

Julia: Vooraf wordt eerst koffie gedronken. Of niet soms? Nou dan! En je hebt zelf aangeboden om te helpen.

Meg: Maar alleen, omdat 't oma's verjaardag is en niet vanwege dat familiezoetje.

Roel: *(verwijtend)* Hé zeg, hoe spreek jij over je ooms en tantes?

Meg: Jullie weten precies, dat ik geen van allen kan pruimen.

Julia: Maar als ze je geld toestoppen, ben je wel zo vriendelijk om 't even aan te nemen. nietwaar.

Meg: *(af in rechts)* Geld stinkt niet.

Julia: *(verwijtend tot Roel)* Jouw dochter!

Roel: *(grijnzend)* Dat wil ik braaf hopen! Maar ondertussen zou je die dochter wel eens 'n beetje meer als 'n volwassene kunnen gaan beschouwen. 't Moet toch wel frustrerend voor d'r zijn, zoals jij nog steeds met haar omspringt.

Julia: Zul jij nogal wat vanaf weten. Ik zeg je, dat 't nog steeds 'n kind is.

Roel: *(droog)* 'n Kind, dat de pil van de apotheek naar huis rolt.

Julia: *(ontzet)* Jij...! Je zou je moeten schamen!

Roel: *(zuchtend)* Oké, ik schaam me. Nu tevreden?

Julia: *(jammerend)* Jij trekt altijd alles in 't belachelijke. Zelfs nog als 't om het welzijn van je kind gaat.

Roel: 'n Kind van tweeëntwintig lentes!

Julia: *(heftig)* Nou en? Ook met tweeëntwintig kan ze er nog geen idee van hebben, welke belasting het leven 'n volwassen mens op de schouders kan leggen.

Roel: Kom kom Julia, Weet je wat jij zou moeten doen? Eens niet zoveel overdrijven. Je weet toch, 't meeste drijft immers vanzelf over.

Julia: O ja, spot er maar mee, makkelijk zat. Jij hebt immers niet de zorg voor twee oude mensen, die de hele dag om je heenfladderen, terwijl 't toch jouw ouders zijn.

Roel: Hou alsjeblieft op, anders krijg ik ook nog medelijden met je. Je doet warempel net, alsof ze je de hele dag 't leven zuur lopen te maken.

Julia: Niet dan?

Roel: Alsjeblieft Julia, krijgen ze toch niet eens de kans voor. Want jij doet toch precies dat, wat jou 't beste in je straatje uitkomt. Neem dit verjaardagsfeest. Ik durf te wedden dat oma, als ze er zelf over te

beslissen had gehad, 't nooit zo uitbundig en met zoveel poeha gevierd zou hebben.

Julia: (*kordaat*) 't Is haar vijfenzeventigste en die kun je niet zomaar onopgemerkt voorbij laten gaan! Daar heeft ze zich maar bij neer te leggen!

Roel: Zie je wel: niet oma's wil, maar Julia's wil geschiede. Amen. De heer zij met u.

Julia: (*beslist*) Bemoei jij je nu maar met jouw zaken, bemoei ik me met de mijne! Dat lijkt me 't verstandigste.

Roel: (*inmiddels naar de kast schenkt zich 'n whisky, drinkt 'm half leeg*) Zo was 't, zo is 't en zo zal 't altijd blijven.

Julia: Laat dat drinken achterwegen!

Roel: Ik drink wanneer "ik" wil!

Julia: Koppig en eigenzinnig als steeds! 'n Toppunt van dwarsliggerij!

Roel: (*met fles en glas rechts af*) Mens, loop toch naar de bliksem!

Julia: (*hem achterna roepend*) En drink niet, heb ik je gezegd! De pastoor kan elk moment komen en de burgemeester zal er ook wel zo zijn!

Roel: (*hoofd om de deur stekend*) Maak je niet benauwd. Ik zal voor die twee nog wel wat overlaten. (*slaat deur dicht*)

Julia: (*doet verder, alsof ze niets gehoord heeft, peinzend de tafel bekijkend*) Ik kan ze toch niet zomaar allemaal wild-west... eens zien, oma moet hier... en dan zou ik tante Emelie naast haar...

Opa: (*op van links, dit laatste gehoord hebbend*) Oh, oh, wat is dit toch voor 'n wereld! Ongelooflijk!

Julia: En opa, wat is dan zo ongelooflijk?

Opa: (*hand als 'n trechter aan z'n oor*) Wat zei je? Je moet wat harder praten. Weet je, ik ben niet meer de jongste.

Julia: (*harder*) Ik vroeg, wat er dan zo ongelooflijk was.

Opa: (*ignoreert de vraag, doelt op de tafel*) Wordt er iets gevierd soms?

Julia: Dat weet je heel precies.

Opa: (*hand achter z'n oor*) Wat zei je? Je moet harder praten! Ik ben namelijk al zevenenzeventig! Hoor je dat? Zevenenzeventig!

Julia: (*zuchtend in zichzelf*) Stel je voor, dat we dat niet zouden weten. (*harder*) Je weet verdraaid goed, dat we vandaag de vijfenzeventigste verjaardag van oma vieren.

Opa: (*weeklegend*) Ooooh, wat is dit toch voor 'n wereld?

Julia: (*voor zich heen*) Is toch zeker de normaalste zaak van de wereld, dat zoiets gevierd wordt.

Opa: (*weeklegend*) Ooooh, wat is dit toch voor 'n wereld? (*links af*) Ongelooflijk!

Julia: (*tegen deur links pratend, sarcastisch*) O ja, als jij eens 'n keer niet 't middelpunt bent, is dat 'n regelrechte catastrofe, dat weten we heus

wel... (*weer met de tafel bezig*) Eens kijken, waar waren we gebleven?
O ja, tante Emelie, die zetten we dus naast 't feestvarken.

Meg: (*op van rechts, dit laatste gehoord hebbend*) Oma naast tante Emelie? Nog gevaarlijker, dan wanneer je haar naast de pastoor zou zetten.

Julia: Ga weg. Mag oma de pastoor dan niet?

Meg: Ze noemt 'm in elk geval de pilaarheilige.

Julia: Ach, dat zal nog wel bijtrekken. Hij is helemaal nieuw en ze moet eerst 'n beetje aan 'm wennen. Oude mensen doen daar nu eenmaal wat langer over. Kunnen niet zo vlug omschakelen.

Meg: Met de burgemeester kan oma in elk geval stukken beter overweg.

Julia: (*laatdunkend*) Dat zal wel! Omdat die haar steeds schuine bakken vertelt. Wil alleen hopen dat ie dat, als ze zo meteen komen, achterwegen laat.

Meg: Als de pastoor erbij is, zal ie zich wel 'n beetje gedeisd houden.

Julia: Ben ik nog niet zo zeker van. Die zie ik er best wel toe in staat zwijnerijen ook nog in 't bijzijn van 'n man van de kerk te spuien.

Meg: Och kom, zo erg zijn de moppen van de burgemeester nu ook weer niet.

Julia: Heb jij toch totaal geen idee van.

Meg: Wat heb je toch tegen de burgemeester? En bovendien zal meneer pastoor zich heus wel weten te weren hoor.

Julia: Wat kun jij nu weten over de nieuwe pastoor? Niets toch zeker!

Meg: Nou, ik heb zondag na de dienst zelfs 'n praatje met 'm gemaakt.

Julia: Je hebt 'm gesproken? Daar heb je me niets van gezegd! (*nieuwsgierig*) En, wat zei ie?

Meg: (*droog*) Hij zei: de ouders zouden niet zoveel moeten vragen en er beter aan doen zelf ter kerke te gaan.

Julia: Klets niet zo stom en vertel op. Wat zei ie?

Meg: Wat zou hij gezegd hebben? Heeft zich voor de uitnodiging bedankt en me verzekerd dat hij graag zou komen.

Julia: (*opgewonden*) En, hoe is ie?

Meg: Best wel aardig. En als de burgemeester niet al te grof wordt, zal hij aan de pastoor beslist 'n vrolijke toehoorder hebben. En oma is er sowieso mee in d'r schik, als de burgemeester moppen vertelt. Je gaat 't nog meemaken, dat je aan die drie samen, zo meteen geen kind hebt.

Julia: Ik hou nu eenmaal niet van dat platvloerse gedoe.

Meg: Mij lijkt 't anders de beste kans om oma binnen de kortste keren goeie maatjes met de pastoor te laten worden.

Julia: Nou ja, we zullen zien. (*zich weer op de tafel concentrerend*) Maar nu verder met de tafelrangschikking, want als die twee weg zijn,

krijgen we de familie-invasie over ons heen... Zoals gezegd, tante Emelie dus aan de ene kant van oma, daar kom ik echt niet onderuit, ook al is 't niet ideaal. Maar dan, (*peinzend*) wie zet ik aan de andere kant naast d'r?

Meg: Opa natuurlijk!

Julia: Natuurlijk niet! Die twee praten momenteel niet met elkaar en ik wil niet, dat de gasten daar iets van merken.

Meg: Hoezo praten ze niet met elkaar?

Julia: Geen idee. Ik merkte 't vanmorgen al, meteen toen ze opstonden. Ik denk zo, dat opa ze 'm wel loopt te rijden, omdat hij vandaag niet in 't middelpunt van de belangstelling staat. Maar ze naast elkaar zetten kan dus in geen geval.

Meg: Geen probleem. Zet je ome Frans toch naast d'r. Kunnen ze zich beiden over hun galoperatie onderhouden.

Julia: Ben je nu helemáál! Wordt er de hele tijd gegarandeerd ook over niets anders gesproken! Nee nee, geen denken aan!

Meg: Dan tante Linda.

Julia: Die stinkt, zegt oma altijd.

Meg: Nou ja, helemaal ongelijk heeft ze niet. Maar om 't meteen stinken te noemen... Het woord ruiken lijkt me meer op z'n plaats.

Julia: Maar haar zus, tante Agathe, dat zou wel kunnen.

Meg: Och nee! Dat volgevreten destructiebedrijf met haar eeuwig gezeur!

Julia: Ho ho zeg, hoe spreek jij over je tante?

Meg: Is toch verdorie waar! Als ik nog denk aan haar hatelijke opmerkingen de laatste keer aan 't adres van opa...

Julia: (*opgewonden*) Vond je 't gek? Denk je soms, dat ze niet gezien had, hoe hij achter Sien aanzat?

Meg: Pure nonsens ma en dat weet je goed. Aan Sien Pepels hebben we 'n beste buurvrouw en dat opa haar toevallig ook mag, wil nog niet zeggen, dat ie achter d'r aanzit. Om van 't grote leeftijdsverschil nog maar niet te spreken.

Julia: Ja ja, je weet 't maar nooit! Hoe ouder hoe gekker, zeggen ze altijd.

Meg: Hersenschimmen ma! En bovendien zal oma... (*zwijgt abrupt, als ze oma van links ziet opkomen*)

Oma: (*feestelijk gekleed, maar met nors gezicht*) Wat zal oma? In elk geval niet tot aan 't einde der tijden in (*nikt achter zich*) die kamer blijven hokken. Ik wil hier zitten! (*neemt plaats aan 't hoofdeinde van de tafel*)

Julia: Maar oma, we zijn toch nog niet klaar met de voorbereidingen.

Oma: Dat is mij om 't even. Ik blijf hier!

Meg: En waarom wilt u niet in de woonkamer wachten, oma? Daar is 't

voor u toch eigenlijk veel gerieflijker.

Oma: Daar ligt je opa op de loer.

Meg: Hebben jullie dan iets met elkaar?

Oma: O ja. Al ruim vijftig jaar!

Julia: Oma, alsjeblijft, je hebt 't tegen 'n kind!

Oma: Ach wat! Vandaag de dag bereiken jonge mensen hun vijfentwintigste levensjaar al op hun twintigste.

Meg: *(tot Julia)* Zie je wel, oma heeft op dat soort dingen 'n betere kijk dan jij!

Julia: *(met zachte dwang)* Oma gaat nu weer naar de woonkamer en wacht daar, totdat we klaar zijn. *(wil haar omhoog trekken)*

Oma: *(stelt zich teweer)* Nee, doe ik niet! Ik blijf hier!

Julia: *(overredend)* Toe oma, werk toch 'n beetje mee! Dit is immers jouw dag en laat je nu maar eens mooi verrassen.

Oma: Op mijn leeftijd kunnen verrassingen dodelijk zijn, vooral als ze Linda heten!

Julia: *(geïrriteerd)* Wat heb je toch tegen Linda?

Oma: Ze stinkt!

Julia: Och kom, dat beeld je je toch maar in. En toe, wees nu eens lief en zeg niet weer tegen d'r: *(draagt voor)* Natuurlijk ken ik je nog, duf konijn.

Oma: Moet ze maar niet steeds zo achterlijk vragen: *(voordragend)* "Ken je me nog?" Denkt zeker dat ik aan 't verkindsen ben en ze 'n mummie voor zich heeft, terwijl zij 't is die stinkt!

Julia: Kom oma, ga nu naar hiernaast en wacht, totdat we je roepen.

Oma: *(op links duidend)* Dan moet hij er eerst uitkomen.

Julia: *(zuchtend links af)* Oké, zal ik 'm wel gaan halen.

Meg: Oma, waarom bent u toch zo gekant tegen tante Linda? En dat, terwijl ze toch altijd iets voor u meebrengt.

Oma: Klopt. Maar niet voor niets.

Meg: *(verwonderd)* Hoezo niet voor niets?

Oma: Puur sadisme van d'r. Ze zit er steeds likkebaardend op te wachten, of ik me ook wel verheug.

Meg: Moet men ook. Is toch logisch, als men 'n geschenk krijgt.

Oma: Maar niet als 't van Linda komt, want 't is altijd 'n gebreide sjaal. Daarvan heb ik er onderhand wel twintig en ik draag er nooit een.

Meg: *(lachend)* En wat zou u zich dan wensen, als u 't voor 't kiezen had?

Oma: Geld.

Meg: *(vrolijk)* Dat kan ze niet breien.

Oma: En als ze 't wel kon, zou dat óók vol fouten zitten, net als d'r sjaals.

Julia: *(op van links, mopperend)* Hij is net zo eigenwijs als jij. Wil niet komen.

Oma: (*droog*) Neem 'm z'n gebit weg, dan loopt hij je achterna.
Julia: Lieve hemel, oma, wat is dat toch? Waarom moeten jullie uitgerekend op 'n dag als vandaag ruzie maken?
Oma: Doen we dat dan? Ik kan toch geen ruzie maken met iemand waarmee ik niet eens praat!
Meg: (*grijnzend*) En waarom praat u dan niet met opa?
Oma: Omdat hij ook niet met mij praat.
Meg: En waarom praat hij niet met u?
Oma: Dat moet je hem vragen.
Meg: (*helpt oma van d'r stoel omhoog*) Dan gaan wij dat nu met z'n tweetjes regelen. We gaan naar de woonkamer en vragen 't hem gewoon.
Oma: Kun je dat niet alleen?
Meg: Nee, dat kan ik niet alleen. Daar moet u ook bij zijn.
Julia: En verheug je ondertussen ook 'n beetje, ja! Je viert uiteindelijk je vijfenzeventigste verjaardag en we doen 't immers allemaal voor jou!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto